

integendeel, wij wenschen ze, wij lokken ze uit, omdat wij overtuigd zijn van ons goed recht, van het wetenschappelijke en reddende van ons beginsel.

Die discussie, die wettelijke macht, die staatkundige invloed willen de burgers aan de werklieden niet schenken.

Te vergeefs beroepen wij ons op ons recht, op onze goede inzichten, op het belang der nijverheid, van den handel, op de dringendheid der maatschappelijke vraagstukken, al verloren moeite, al "boter aan de galg."

Te vergeefs geven wij bewijzen van bekwaamheid, orde en waar- digheid.

Naarmate de werklieden het uiterste beproeven, alle vredelievende middels uitputten, bidden, eischen, schrijven, manifesteren, wordt de burgerij juist hardnekkiger, slechter, antwoordt ze met vervolging, en werpt ze zich meer en meer in de armen der papen, de afschuwelijkste vertegenwoordigers van de reactie en den volks- haat.

Hoe meer de werkeloosheid klimt, de loonen dalen, de tyrannie in de werkhuizen toeneemt, hoe noodiger het wordt verbeteringen te brengen in den toestand der werklieden, hoe meer hun alle kans wordt ontnomen, om langs wettelijke weg tot lotsverbetering te komen, hoe brutaler men tegen hen optreedt en hoe meer men, hier door het verbod hunner manifestatiën, daar door den verkoop hunner bladen te verbieden, elders door andere maatregelen, de vrijzinnige werklieden buiten het gemeene recht stelt.

Is dat geweld uitlokken, neen of ja?

Zeker is het aanhitsen tot geweld, is het den burgeroorlog willen, een bloedbad voorbereiden.

WERKLIEDEN,

Wij willen het geweld niet, zoo- lang er een sprankel hoop overblijft langs vredelievenden weg onze eischen te zien inwilligen en wettelijke wapenen tot lotsverbetering te bekomen.

Onze Manifestatie voor Algemeen Stemrecht, is nogmaals eene poging tot tot het bekomen van ons menschenrecht.

Ons getal moet bewijzen dat wij het stemrecht willen, onze houding dat wij het waard zijn, onze organisatie en onze werken toonen genoeg dat wij bekwaam zijn onze rechten uit te oefenen.

Op dan werklieden, hand- en geestesarbeiders, gij allen die als vrije mannen wilt leven, eene uiterste poging gedaan om vrede- lievend te bekomen wat ons recht is.

En is geweld later 't gevolg der

hardnekkige en onvergeeflijke weigering der regeerende bourgeoisie, welaan dat ze dan de verantwoordelijkheid drage der gebeurtenissen, die ze onvermijdelijk maakt en uitlokt.

ZIJ BESCHIKKEN OVER ALLES.

Niets is zoo waar, dan te zeggen, dat zij die de wetten stemmen meester zijn over alles.

Het is die wet, die den militairen dienst regelt, en die den werklongen aan zijne ouders, aan zijn ambacht, aan zijne liefde ontrukkt, terwijl de zonen der rijken gerust aan hunne uitspanningen worden gelaten.

Het is de wet die den eerste zal dwingen te doden of gedood te worden, terwijl de andere gerust te huis het nieuws over den oorlog in de dagbladen zal lezen.

Het is de wet, die de belastingen vaststelt op hetgeen onontbeerlijk is tot de voeding, de kleeding, het leven zelve, en die door de belastingen op het verbruik, den prijs van het brood doet stijgen.

Het is de wet die aanduidt, hoe en door wie de belastingen zullen betaald worden; het is zij die het gebruik bepaalt van de honderde millioenen door de belastingen opgebracht.

Het is de wet, die van vijftien duizend jeugdige mannen, soldaten maakt en die jaarlijks 50 millioen franken besteedt aan de gewone begroting van oorlog.

Het is de wet, die wil, dat men elk jaar aan eenen enkelen fonctionaris, den koning, drij millioen, drij honderd duizend franken betaalt, eene som die gelijk staat met het inkomen van drij duizend werkersgezinnen, of de bevolking van eene stad, die twaalf tot dertien duizend inwoners telt.

Het is in naam der wet, dat de ministers, oversten der groote staatsdiensten, 15 tot 16 duizend franken jaarwedde per jaar trekken of 40 fr. tot 50 per dag, terwijl zij aan de bureelwachters, die een langdurig en gevaarlijk werk uitoefenen, een frank of een frank twintig centiemen als loon per dag geven. Dat is 300 tot 350 frs. per jaar of 50 maal minder als de eersten.

Het zijn deze zeldse ministers die voor twee franken vijftig centiemen tot drij franken, de vervulling eischen van een lastigen en soms gevaarlijken post van vertrouwen, van duizende kleine bedien- den, briefdragers, treinwachters, douaniers, piqueurs en andere slecht betaalde agenten.

Het is ten slotte de wet, die van den minister van oorlog, den leveraar maakt van remplaceanten aan de bourgeoisie en den officieelen koopman van menschen- vleesch. Het is nog de wet die de oude werklieden en de jonge werkelozen naar de bedelaarsgestichten, de verbeterings- huizen of de gevangennissen zendt. Er ontbreekt plaats in de weezenhuizen en de hospitiën waarvoor de Staat geen geld heeft, alhoewel hij overgrote sommen be- steedt voor het bouwen van gendarmerien en gevangenhuisen en het betalen van mouchards.

Door de wet, die zij naar haren zin fabriceert, verdrukt en bestelt de bourgeoisie iedereen; de rechtvaardig- heid en het belang der natie willen dat deze overheersching der bourgeois een einde neme. Door het stemrecht aan allen moet de ware natie, samengesteld uit al de inwoners, de oppermacht in handen hebben.

J. VOLDERS.

EEN PLEIDOOI

TEN VOORDEELE VAN HET

Algemeen Stemrecht

Zooals « Vooruit » gemeld heeft, is door de regeering een wetsontwerp neer- gelegd op de vervalsching der eetwaren. Deze week is de bespreking van dit ont- werp reeds begonnen.

Minister De Bruyn, die zijne wet ver- dedigd heeft, sprak onwillekeurig eene verdedigingsrede uit ten voordeele van het Algemeen Stemrecht. Hij bewees hoe het nazicht op de eetwaren verwaarloosd wordt, door de gemeentebesturen, alleen om de neringdoende burgers niet te mis- hagen.

Wij laten hier een zeer gewichtig uit- treksel uit zijne redevoering volgen :

M. DE BRUYN. — Wij vragen een streng toezicht op de vervalsching der eetwaren, omdat de gemeenteraad slechts stipt den hem opgelegden plicht doet, maar niets uit eigen beweging, om de kiezers niet te mishagen. De formaliteit om de ver- oordeelden voor vervalsching, bij middel van affichen bekend te maken, zooals het wetboek het voorschrijft, wordt meestal over het hoofd gezien.

De wetsbepalingen zijn voldoende, maar hetgeen ontbreekt is de uitvoering, het toezicht, en daaraan willen wij een einde stellen. »

En hoe zal M. De Bruyn er een einde aan stellen. Luistert :

« De regeling van het toezicht moet algemeen zijn, of minstens ingericht per provincie.

» De kiezers kennen den Staat niet door zijne fonctionnarissen, terwijl allen den burgemeester en het stadsbe- stuur kennen. Vandaar de reden waarom deze aarzelen de wet toe te passen. »

Welke bekentenissen! De Staat stemt be- lastingen, hij pluimt de kleine burgers, dat het plezier is om zien, en de kleine burgers laten dit geschieden, omdat zij, naar het zeggen van M. De Bruyn, den Staat niet kennen onder den vorm van zijne fonctionnarissen, die zich als een net over België uitstrekken.

Welk diploma van onbekwaamheid voor al die schreeuwers, die bassen tegen de socialistten, tegen de cooperatie, zeem aan hunnen baard laten strijken door eenige schoonsprekers en zich middelerwijl laten pluimen als kiezers, door de bedienenden der regeering die zij zelve hebben be- noemd.

En nu zeggen wij aan M. De Bruyn : uw staatstoezicht zal zoo min de verval- sching tegen houden als het toezicht der gemeenten.

De kleinen, de melkboerkens en geringe likoristen, de pensenmakers en fabrika- nten van saucissen de boulogne, zullen misschien getroffen worden, maar gij zult u wel wachten de groote brouwers en stokers, de fabrikanten van margarine, enz., te treffen, die groote kiezers zijn. Die kennen wel « mijnheer den Staat », om dat ze naast u in de Wetgevende Kamers zitten en desnoods invloed genoeg bezitten om u honderde kiezers te doen verliezen.

M. De Bruyn heeft overigens duidelijk het inzicht laten blijken, geheel braaf te zijn tegen de grooten en streng tegenover de kleinen, want hij zegde :

« De noodzakelijkheid der vervalsching spruit voort uit de concurrentie. De kleine handelaar minder verkoopende dan de groote, is verplicht zijne waren te ver- valschen. »

Zeker is de vrije concurrentie, die aanhitst tot vervalschen, tot bedriegen, speculeeren, uitbuiten en vermoorden der werklieden, de groote oorzaak. Maar M. De Bruyn is mis, wanneer hij denkt,

dat die concurrentie alleen onder de klei- nen en niet onder de grooten woedt.

Integendeel; de scheikunde is meer in 't bereik dezer laatsten en beter dan de kleinen bezitten zij al de middelen om ver- gift onder eenen schoonen vorm en met een aantrekkelijk etiket als voedingsstof aan den man te brengen, terwijl ze op den hoop toe verzekerd zijn van de straffe- loosheid, die ze ook genieten om uit te buiten, kinderen en vrouwen zedelijk en lichamelijk, in naam der vrijheid en der concurrentie, te dooden.

Werklieden, deze discussie in de Ka- mer, toont eens te meer aan hoe noodig het is, dat de wetgevers, de algemeenheid des volks vertegenwoordigen en niet eene kleine klik, die steeds ontzien en ge- spaard wordt uit kiesbelang.

Daarom op voor 't Algemeen Stemrecht!

Wij deelen hieronder het lied mede, dat door het Midden-Comiteit werd be- kroond in den prijskamp voor eene Stem- rechtmarche, ter gelegenheid der Broo- ging van 10 Augusti.

Het is een zeer opwekkenden zang, die door onzen Turnclub zal worden aan- geleerd en voorgezongen.

De dichter wordt verzocht zich te laten kennen.

HET STEMRECHT VOOR ALLEN!

Zangwijze :

Souviens-toi de ton pays!

I.

Laat ons moedig voorwaarts treden
Ongehinderd, fier en blij (bis)
Laat ons eischen, krachtig, heden :
't Recht van stemmen weze vrij! (bis)

REFREIN :

Het Stemrecht in Belgenland,
Eischen wij, met hand en tand.
Al wie hier volbrengt een' plicht,
Heeft ook dra zijn recht in 't zicht.
Dus vooruit voor 't GROOTE RECHT,
't Volk is meester en geen knecht,
En bezegelt, als het moet
Dezen eisch met keerlenbloed!

II.

Wie de Bloedwet moet verduren,
Wie wil wezen waarlijk vrij, (bis)
Wie de lasten moet bezuren,
Eische 't Stemrecht ook daarbij! (bis)

REFREIN.

III.

« Geene plichten, zonder rechten! »
Lijdend volk, onthou die leus.
Laat ons dwang gestaag bevochten,
Zooals Clauwaert, zooals Geus!

REFREIN.

IV.

Laat ons kampen, laat ons strijden,
Koen en fier, als 't oude ras.
Tot het volk verlost uit 't lijden
Pletten zal wat rottend was!

REFREIN.

A. JOHAN.

Nog drij andere liederen, die insgelijks goed werden gekeurd, zullen bijeen- komingen in *Het Stemrecht* worden geplaatst.